

Поезії

Луїс де Гонгора-і-Арготе

Луїс де Гонгора-і-Арготе
Поезії

Перекладач: Михайло Орест

Джерело: 3 книги: Орест М. Держава слова: Вірші та переклади - К.: Основи, 1995

* * *

Допоки золота з волоссям не рівняти
Твоїм, бо сонце в нім спалахує щомить,
Допоки осяйне твоє чоло глядить
Так споневажливо на лілій білі шати;

Допоки уст твоїх пильнує, щоб зірвати,
Очей ще більше, ніж краси живих суцвіть,
А шиї грація твоєї всіх манить,
І гордий свій тріумф не звично їй справляти,-

Вживай свої уста, волосся і чоло,
І шию перше, ніж все те, що так принадно
Кришталем, вицвітом і золотом було,

Не тільки на срібло обернеться безрадно
Чи на розтоптану фіалку,- ні, на тлінь,
На прах, на персть, на дим, і зникне, наче тінь.

До ревності

Ти - стану найяснішого тумани,
Ти - аду шал, змія ти, в драговині
Народжена, що криє в зеленінні
Пахучих лук жало неублаганне!

У нектарі кохань дання ти тьмяне,
Ти - в чаші кришталевій подих тліні,
Меч, що завис лише на волосині,
Любовним поривам гальмо захланне!

Вернись в місця похмурі, де була ти,
О ревносте, любові вічний кате,

Або вселися в царство жаху люте.

Ні, в нім не змістишся: що дотепер ти
Не спромоглась себе саму пожерти,
Від пекла більшою ти мусиш бути.

До троянди

Постала вчора, завтра щоб сконати!
Хто дав тобі минущості зажити?
Була ти сяйна, щоб так мало жити.
Невже задля ніщоти процвіла ти?

Якщо в красі обман пережила ти,
Побачиш скоро чар її убитий,
Бо в ній, красі твоїй, лежав укритий
Випадок надто рано смерть прийняти.

Коли тебе рука потужна зріже
(Таким є садівництва призволяння),
Погубить уділ твій дихання хиже.

Не розцвітай же! Він, тиран, чатує;
В ім'я життя відроч своє постання:
Воно - твоє, і смерті передує.

Галерник

На галері, на турецькій
І до лави там прикутий,
Руки на весло поклавши,
Очі втупивши додолу,
Він, драгутівський невільник,
Біля узбереж Марбельї
Нарікав під звук суворий
Ланцюга й весла своїх:

"О святе іспанське море,
Славний береже і чистий,
Коне, де незмірна безліч
Сталася нещасть наморських!
Ти ж бо є те саме море,
Що прибоюми цілує
Краю батьківського мури,
Короновані і горді.

Про дружину принеси ти
Вістку і скажи, чи щирі
Плач її і всі зітхання,
Що мені і тут лунають.
Бо якщо полон мій справді
Ще оплакує, як легко
Ти могло б південні води
Перлами перевершити!
Дай же, о криваве море,
Відповідь; тобі не тяжко
Це вчинити, якщо правда,
Що і води мають мову.
Але ти німуй, о море,
Якщо смерть її забрала;
Хоч цього не сміє статись,
Бо живу я поза нею,
Бо прожив я десять років
Без свободи і без неї
В вічній каторзі при веслах
Не вбиває сум нікого".

Враз потужно розгорнулось
Шестеро вітрил галерних,
І звелів йому наглядач
Всю свою ужити силу.